

Հովհաննես Շիրազ

Արարատին

Իմ Արարատ սուրբ սարը վեա
Մեր նախահայր Հայկն է կարծես,
Որ թիկնել է ամպ ու շանթին,
Ու ծխում է հանց նահապետ՝
Խաղաղության շիբուխն իր հին
Ու ամպն է ծուխ շիբխի գլխին:
Ծխում է նա ու բարձունքն
Աչք է պահում իր թոռներին,
Դարեր հսկում, որ չցրվեն
Ու կույ չերթան աշխարհներին:
Ու հսկում է նրանց ճամփան
Օրորոցից մինչ գերեզման:
Խաղաղ է նա, տեսնում է, թե
Ոնց են ելնում օրորոցից
Թուխ, քաջորակ թոռներն իր վեհ
Ու չարը դուրս վանում երկրից,
Դաշտ են ձգում խոփն արծաթե
Ու ոսկի հաց պոկում քարից:
Ու ժպտում է հոր պես հպարտ,
Թիկնած հնուց մեր երկրին.
Մեր նահապետ լեռն Արարատ
Լուռ ծխում է խաղաղության,
Իմաստության շիբուխն իր հին:

Ու ժամանակն է ծուխը շիբխին...